

Policie České republiky
Obvodní ředitelství policie Praha IV
Služba kriminální policie a vyšetřování
6. oddělení obecné kriminality
U Plynárny 2
145 04 Praha 4

č. j.: **ORIV-19034-15/TČ-2010-001476**

Obviněný: **Luboš Meszner**
                                  nar.
                                  bytem

Obhájce: **Mgr. Lucie Vaverková, advokát**
                                  se sídlem Opletalova 1535/4, 110 00 Praha 1
                                  zaregistrovaná v ČAK pod číslem 13623

Odůvodnění stížnosti obviněného proti usnesení o zahájení trestního stíhání

Dvojmo

I.

Usnesením policejního orgánu Policie České republiky, Obvodní ředitelství policie Praha IV, Služba kriminální policie a vyšetřování, 6. oddělení obecné kriminality, č. j.: ORIV-19034-15/TČ-2010-001476 ze dne 14.03.2011 (dále jen „**předmětné usnesení**“), bylo proti obviněnému zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání přečinu pohrdání soudem podle ustanovení § 336 b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**trestní zákoník**“).

Předmětné usnesení bylo obviněnému i jeho obhájci oznámeno dne 16.03.2011.

Proti předmětnému usnesení podal obviněný ihned do protokolu stížnost, kterou tímto prostřednictvím svého obhájce odůvodňuje.

Předmětnému usnesení obviněný vytýká, že usnesení je nezákonné a jeho výroky jsou nesprávné.

II.

Znakem objektivní stránky skutkové podstaty předmětného přečinu je, že k němu musí dojít „při jednání“ soudu. **V daném případě však k činu obviněného nedošlo během soudního jednání, nebyla tedy naplněna objektivní stránka skutkové podstaty přečinu pohrdání soudem dle ustanovení § 336 b) trestního zákoníku.** Z odůvodnění předmětného usnesení ostatně nikterak nevyplývá, že by k jednání obviněného mělo dojít „při jednání“ soudu, odůvodnění předmětného usnesení tedy nekoresponduje s jeho výrokem, což předmětné usnesení činí nepřezkoumatelným. Obviněný si dovoluje upozornit, že soudní „jednání“ a soudní „řízení“ nejsou zcela shodné pojmy.

Z hlediska subjektivní stránky trestní zákoník u předmětného přečinu vyžaduje úmysl. **V předmětném usnesení (ve výrokové části ani odůvodnění) však není uvedeno, že by mělo jít o jednání úmyslné ani z čeho (jakých zjištěných skutečností) policejní orgán úmysl obviněného chovat se opakovaně urážlivě k soudu či soud znevažovat dovozuje.** I z tohoto hlediska je tedy předmětné usnesení vadné.

Obviněný nejednal v úmyslu chovat se urážlivě k soudu či soud znevažovat. Svými výroky pouze slovy, která obecně nejsou nijak považována za vulgární, vyjádřil svůj názor, resp. hodnotící úsudek v reakci na svou zkušenost s prací některých osob u soudu působících. Obviněný má za to, že jeho výroky urážlivé nebyly a nevztahovaly se navíc k soudu jakožto soudní moci, ale spíše k některým osobám u soudu pracujícím. Obviněný si dovoluje upozornit, že objektem předmětného přečinu je ochrana nezávislosti, autority a vážnosti soudu, jakož i zájem na včasném a důstojném projednání věci soudem, nikoli ochrana absolutní osobní nedotknutelnosti soudců. Obviněný na tomto místě odkazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. IV.ÚS 23/05 ze dne 17.07.2007:

„Základní právo na svobodný projev je třeba považovat za konstitutivní znak demokratické pluralitní společnosti, v níž je každému dovoleno vyjadřovat se k věcem veřejným a vynášet o nich hodnotící soudy. Věcí veřejnou jsou veškeré agendy státních institucí, **jakož i činnost osob působících ve veřejném životě, tj. např. činnost politiků místních i celostátních, úředníků, soudců, advokátů, popř. kandidátů či čekatelů na tyto funkce;** věcí veřejnou je ovšem i umění včetně

showbyznysu a dále vše, co na sebe upoutává veřejnou pozornost. Tyto veřejné záležitosti, resp. veřejná činnost jednotlivých osob, mohou být veřejně posuzovány. **Při kritice veřejné záležitosti vykonávané veřejně působícími osobami platí z hlediska ústavního presumpce o tom, že jde o kritiku dovolenou. Jde o výraz demokratického principu, o výraz participace občanské společnosti na věcech veřejných.** Má-li být svoboda projevu osoby kritizující v takových věcech omezena rozhodnutím soudu, je třeba, aby osoba dotčená prokázala, že kritika nebyla vyřčena v dobré víře nebo nešlo o fair kritiku. ... **Pokud jde o hodnotící soudy, i přehánění a nadsázka, byť by byly i tvrdé, nečiní samy o sobě projev nedovoleným.** Ani nepřipadnost názoru kritika z hlediska logiky a podjatost kritika nedovolují samy o sobě učinit závěr, že kritik vybočil z projevu, který lze označit za fair. Pouze v případě, že jde o kritiku věci či jednání osob vystupujících ve věcech veřejných, která zcela postrádá věcný základ a pro kterou nelze nalézt žádné zdůvodnění (paušální kritika), je třeba považovat takovou kritiku za vybočující z fair projevu. **Při tom je třeba vždy hodnotit celý projev** uskutečňující se ve formě určitého literárního či publicistického či jiného útvaru, **nikdy nelze posuzovat toliko jednotlivý vytržený výrok anebo větu.**“

Obviněný má tedy za to, že svým jednáním nemohl naplnit ani znaky objektu a subjektivní stránky skutkové podstaty předmětného přečinu.

Výrok předmětného usnesení navíc nekoresponduje s jeho odůvodněním. Ve výrokové části usnesení se hovoří o dohromady pěti dopisech, ale v odůvodnění jsou zmíněny výroky obviněného pouze ze dvou dopisů. V odůvodnění usnesení je z dopisů obviněného přímo citováno, avšak **ve výroku předmětného usnesení jsou slova obviněného zcela vytržena z kontextu a přeroučena (obviněný nenapsal, že „JUDr. Smitková má inteligenci houpacího koně“ ani že „JUDr. Malíková je tupá ovce“).** Policejní orgán tedy ve výroku předmětného usnesení uvedl významově něco jiného, než co obviněný skutečně v dopisech soudu napsal a též něco jiného, než je následně uvedeno v odůvodnění usnesení. Toto dle názoru obviněného též činí usnesení nepřezkoumatelným.

III.

Dle ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku „**trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých.**“ Policejnímu orgánu je nutno vytknout, že zcela rezignoval na svoji povinnost v předmětném usnesení zdůvodnit, zda obviněnému vytýkané jednání je jednáním společensky škodlivým ve smyslu citovaného ustanovení. Jsou to právě „*orgány činné v trestním řízení, které budou muset odůvodnit, proč v konkrétním případě jde, či naopak nejde o trestný čin*“¹. Dle ustanovení § 12 odst. 2 trestního zákoníku dále „**Trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu.**“ „*Uvedená zásada počítá s tím, že by nemělo jít o jakékoliv společensky škodlivé jednání, ale společenská škodlivost by měla dosáhnout určité výše.*“² I zde policejní orgán žádným způsobem v předmětném usnesení neodůvodnil, v čem spatřuje, že v případě předmětného jednání obviněného nepostačuje případně uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu.

¹ Jelínek J.: Pojem trestného činu a kategorizace trestných činů in Bulletin advokacie č. 10/2009, str. 38.

² Tamtéž, str. 37.

IV.

Předmětné usnesení odporuje požadavkům trestního řádu, který stanoví náležitosti takového rozhodnutí. Podle § 160 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**trestní řád**“), „výrok usnesení o zahájení trestního stíhání musí obsahovat popis skutku, ze kterého je tato osoba obviněna, aby nemohl být zaměněn s jiným, zákonné označení trestného činu, který je v tomto skutku spatřován; obviněný musí být v usnesení o zahájení trestního stíhání označen stejnými údaji, jaké musí být uvedeny o osobě obžalované v rozsudku (§ 120 odst. 2). V odůvodnění usnesení je třeba přesně označit skutečnosti, které odůvodňují závěr o důvodnosti trestního stíhání.“ Výrok předmětného usnesení sice popisuje jednání, ale není zřejmé, z jakého důvodu a proč má jít v případě obviněného o jednání trestné, čím má být naplněn znak subjektivní stránky (ani zde není znak subjektivní stránky uveden), jakými konkrétními zjištěnými skutečnostmi policejní orgán své závěry odůvodňuje. Jak výše uvedeno, výrok usnesení navíc nekoresponduje s jeho odůvodněním. V tomto směru je předmětné usnesení zcela nesrozumitelné.

Ve smyslu ustanovení § 134 odst. 1 písm. d), odst. 2 trestního řádu je v odůvodnění usnesení zejména třeba uvést skutečnosti, které byly vzaty za prokázané, důkazy, o něž se skutková zjištění opírají, úvahy, jimiž se rozhodující orgán řídil při hodnocení provedených důkazů, jakož i právní úvahy, na jejichž podkladě posuzoval skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona. Ve smyslu ustanovení § 138 trestního řádu se na usnesení užije přiměřeně ustanovení oddílu prvního hlavy šesté trestního řádu, v daném případě ustanovení § 125 trestního řádu. V souvislosti s uvedenou absencí odůvodnění obviněný poukazuje na současnou **judikaturu Nejvyššího soudu ČR³ a Ústavního soudu ČR⁴, ze které vyplývá, že jedním z principů, představujících součást práva na řádný proces a vylučujících libovůli při rozhodování, je i povinnost orgánů činných v trestním řízení řádně odůvodnit svá rozhodnutí**, kdy v případě usnesení je to způsobem zakotveným v ustanoveních § 134 odst. 2 a § 125 ve spojení s § 138 trestního řádu. Vydávaná usnesení mohou pak mít rozmanitou povahu, a to od usnesení majících pouze dílčí význam, až po taková, která se svým významem a účinky blíží rozsudku. Mezi uvedená usnesení lze jistě pořadit i usnesení o zahájení trestního stíhání dle ustanovení § 160 odst. 1 trestního řádu.

Výše uvedeným bylo porušeno i právo obviněného na obhajobu, jak vyplývá z mezinárodních úmluv. Podle čl. 6 odst. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva: a) být neprodleně a v jazyce, jemuž rozumí, **podrobně** seznámen s povahou a důvodem obvinění proti němu; b) mít přiměřený čas a možnost k přípravě své obhajoby. Obdobně o možnosti přípravy obhajoby hovoří čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, když říká, že obviněný má právo, aby mu byl poskytnut čas a možnost k přípravě obhajoby a aby se mohl hájit sám nebo prostřednictvím obhájce.

Není snad třeba dodávat, že v předmětné věci policejní orgán zcela rezignoval na svoji povinnost objasňovat stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede, ve smyslu ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu. Z předmětného usnesení tedy vůbec nevyplývá, v jakém kontextu a z jakých důvodů vyjádřil obviněný názor, že „se vzdává svého práva mít svého soudce s inteligencí houpacího koně ....“

---

³ Srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 3 Tz 131/98

⁴ Srov. např. rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 511/02, I. ÚS 1589/07, IV. 219/03

V.

S ohledem na shora uvedené, kdy **předmětné usnesení trpí podstatnými vadami, přičemž usnesení je nutno považovat za věcně nesprávné, vadné, nezákonné a neodůvodněné, kdy právě neodůvodněnost jej činí i naprosto nepřekoumatelným, obviněný**

navrhuje,

aby usnesením policejního orgánu Policie České republiky, Obvodní ředitelství policie Praha IV, Služba kriminální policie a vyšetřování, 6. oddělení obecné kriminality, č. j.: ORIV-19034-15/TČ-2010-001476 ze dne 14.03.2011, jímž bylo proti obviněnému zahájeno trestní stíhání pro podezření ze spáchání přečinu pohrdání soudem podle ustanovení § 336 b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku ve znění pozdějších předpisů, bylo **zrušeno**.

V Praze dne 17. března 2011

Luboš Meszner